

SVĚTLO VELIKONOC NEBOLI MĚJ JISKRU!

Přátelé! Každému křesťanskému chrámu v těchto svátečních dnech vévodí velikonoční svíce, svíce, která symbolizuje zmrtvýchvstání. V Itálii mnohé chrámy podnes mají obrovské svíce a obrovské svícny, aby velikonoční svíce byla z otevřeného kostela vidět možná na míle daleko. Tahle svíce je majákem, protože symbolizuje toho, který je skutečným majákem pro orientaci hodnot v tomto světě! Jediný plamen této svíce dokáže prozářit každou temnotu života! Když se tento plamen dělí, pokud rozsvěcujeme další svíce, neubývá ho, ale světlo se násobí. To je také i náš úkol! V českém jazyce bychom použili výraz, že člověk „MÁ JISKRU“. Toto vyjádření má hluboký smysl, představuje to, o co se máme my sami vlastně snažit. Bůh nestvořil člověka proto, aby se stal masou, součástí nějaké lidské hmoty, která se žene za plnými nádobami jídla, u nichž nepřemýšlí. Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem a podobou. Pro nás je to výzva, abychom vyrůstali do lidskosti, aby v nás světlo, kterým je Bůh sám, bylo přítomno. Abychom prostě měli jiskru! S kolika lidmi se v životě setkáváme a o kolika lidech to můžeme říct? Nedokážeme svůj pocit někdy pojmenovat, ale cítíme v nich Ducha! Setkat se s podobným člověkem je prostě úžasné! Takové setkání nás nemůže ponechat neproměněné!

Velikonoční svíce je vlastně symbolem, podnětem k tomu, aby se v našich životech zrcadlil Bůh. Aby byl poznán, aniž bychom třeba otevřeli ústa. Aby byl vidět na našem životě. Aby byl přítomen v sebemenším pohledu a gestu. Snažme se, aby ve všem, co děláme, tahleta jiskra byla přítomna!

Tato subtilní skutečnost, stejně jako plamen svíce, má v sobě rozměr křehkosti. Zároveň je to však velká síla a současně nasměrování k cíli, které je tak zásadní jako je rozsvícený maják důležitý pro ty, kdo se na moři ocitnou v bouři. Jde o to, abychom tomuto světu skutečně dokázali být světlem jedni druhému, sobě navzájem být darem!

Jeden starý, paralyzovaný, slepý voják ležel v posteli v nemocnici pro veterány. Byl smutný a osamělý. Jednou dostal do pokoje spoluležícího, který byl veselejší a přátelštější než on sám. Našel odvahu se ho zeptat, když leží u okna, co z něj vidí? Ten mu s nadšením vyprávěl, co se venku dělo. Vyprávěl o kvetoucích květinách, o poskakujících ptácích, o hrajících si dětech. Stalo se to tak denním rituálem, který pomáhal slepému muži udržovat kontakt s vnějším světem. Až do dne, kdy muž u okna zemřel. Na jeho místo přišel nový člověk. Také jeho se slepec ptá, co vidí z okna? Onen muž mu odpovídá: Nevím, co říct, pane? To okno je zazděné! Krutá realita života! Avšak ten zesnulý voják měl pravdu: Tam je víc než bílá zeď! Za tou zdí pulsuje život!

Přátelé! Lidé, kteří žijí s nadějí, vidí dál! Lidé, kteří žijí z lásky, vidí hlouběji! Lidé, kteří žijí z víry, vidí vše v jiném světle! Kéž nikdy na to nezapomeneme, i v sebevětší temnotě, že taky pro nás hoří světlo velikonoční svíce.

S jarním a velikonočním pozdravem P. Adam Mašek